

Femke van Rossum: 'De kracht van mijn geest.' Uitgeverij Free Musketeers B.V., Zoetermeer 2009. ISBN 9789048405176 (Borstkanker/1) Zie ook : <http://gezondgeschuffeld.web-log.nl/gg/de-kracht-van-mijn-geest.html>

Soort boek/stijl: Ervaringsverhaal op basis van zo'n 100 dagboekfragmenten, waarin Femke van Rossum beschrijft wat er in haar leven gebeurde vanaf het moment dat ze de diagnose borstkanker kreeg, begin 2006. Borstkanker is de rode draad in haar boek, maar ze schetst een breder beeld van haar leven. Het boek bestaat uit kleine hoofdstukjes met eigen titels en is in een columnachtige stijl geschreven. Achter in het boek is een tijdslijn opgenomen, waarin de lezer de gebeurtenissen chronologisch kan opzoeken. Leest snel en makkelijk.

Over de schrijfster: Femke van Rossum is in 1973 geboren te 's Gravenhage, werkte jaren in de autobranche als technicus en later als administratief medewerkster en woont in Zoetermeer. Femke heeft een dochter Noa van ex-vriend Mike en een zoon Niek van haar man Johan. Na de zwangerschap van Niek is ze zich meer met schrijven gaan bezighouden. Zij verzorgt een wekelijkse column voor een lokale krant. Femke houdt o.a. van sporten, bloggen (zie bovenstaande link) en zit op hyves. Mailen met de schrijfster kan via: dekrachtvanmijngeest@live.nl

Korte beschrijving: In dit boek schrijft Femke over haar leven vanaf 2006 toen ze een knobbeltje ontdekte in haar linkerborst. Ze had een baan en zorgde met haar ex-vriend, in co-ouderschap, voor haar dochttertje Noa. Ze onderging een operatie aan de schildwachtklier gevolgd door een borstbesparende operatie in maart 2006. Gedurende die maand stierf ook haar moeder en de maand daarna moest Femke opnieuw geopereerd worden omdat de borstbesparende operatie mislukt was. Femke schrijft over haar angsten en verdrietigheden, reacties van haar omgeving en haar collega's en wat haar wel en niet gesteund heeft gedurende deze woelige periode waarin ze zelf ondertussen chemo behandelingen kreeg. Ze beschrijft ook humoristische situaties en hoe zelfspot haar op de been hield. Hoe ze een engeltje op haar kale hoofd liet tatoeëren en hoe juist de dagelijkse beslommingen en het zorgen voor Noa maakten dat ze zich erdoorheen sloeg. Dat ze na haar borstamputatie moest wennen aan haar nieuwe lichaam en hoe gespannen ze was toen ze haar lichaam toonde aan haar nieuwe vriend Johan die haar nieuwe levenspartner werd. Femke beschrijft ook waarom borstkanker niet weg is uit haar en hun leven. Dat er bijwerkingen en naweën van de behandelingen zijn en angsten, iedere keer als ze veranderingen rond borsten of oksel opmerkt. Tenslotte vertelt Femke hoe ze toch weer zwanger kon raken en van zoon Niels beviel. Femke schreef dit boek om een droom te realiseren. Ze wil graag mensen helpen door haar ervaringen te delen, ook in de toekomst. Ze wil andere slachtoffers van kanker inspireren en ze de hoop op een mooie toekomst bieden.

Wat viel op: Opvallend vond ik dat Femke in staat is geweest om door te leven terwijl ze zoveel emotionele ervaringen in haar leven meemaakte. En dat ze schrijft dat de dagelijkse beslommingen haar juist hielpen. Dat het leven niet stilstaat, maar juist gewoon doorgaat. En verder is Femke een moderne vrouw die aan het bloggen is en die moderne mogelijkheden om te communiceren gebruikt. Wat ik ook opvallend vind is hoe verschillend borstkankerpatiënten reageren op het bestaan van een borstkankermaand en zoiets als Pink Ribbon. Er wordt in diverse egodocumenten op ingegaan, bijvoorbeeld door Karin Spaink en Anne Mulkens.

Citaten: Pag. 13: ‘Alles gaat in een stroomversnelling, de informatie die ik krijg is summier en het besef blijft uit. Binnen één dag lig ik op de operatietafel voor een onderzoek waar ik niks van snap, waarbij niet de knobbel, maar de omliggende klieren worden verwijderd. Niks wegsnijden en verder leven dus. Thuis plof ik op mijn matras en drink een vers bakje Senseo. De laatste, want ik moet nuchter zijn voor morgen. Ik kijk om me heen en zie mijn beperkte schatten in het kippenhok. Je kan nog zoveel spullen om je heen verzamelen, maar wat is het waard als je er niet van kan genieten?’

Pag. 33-34: ‘De herrie die uit alle boxen schalt is harder dan ik me van mijn laatste kermisbezoek kan herinneren. (...) Het draait in mijn hoofd. Alles om me heen beweegt. Is het de kermis of zijn het mijn eigen gedachten? Alles lijkt als in een flits voorbij te komen. De artsen, mijn vrienden, Noa, Mike, mama. Ze zitten allemaal in de achtbaan, de draaimolen en de octopus. Heel voorzichtig begint alles iets langzamer te draaien. (...) Heel even was ik van de wereld maar langzaamaan kom ik weer met beide benen op de grond en zie ik het heden om me heen. Gewoon een kermis ergens in Brabant. (...) De confrontatie met mezelf kan nooit zo duizelig makend zijn als de kermis.

Pag. 35-36: ‘Er is een leven vóór en een leven ná de kanker en er is een eerste en een laatste keer voor alles. Zo is er de laatste keer dat ik met twee borsten douche en eerste keer onder de douche met één borst. (...) Door elke eerste keer moet je heen en er zullen er nog velen volgen de komende tijd. Ik zet me er schrap voor. Ik neem me in ieder geval voor niet meer met het licht uit te douchen want ik zal mijn lichaam moeten accepteren zoals het nu is en de vrouw in de spiegel eens goed moeten bekijken. Ergens moet ik toch herkenning zien? Mijn ogen, die zo lijken op die van Noa. Voor haar moet ik verder en daarom was het vanmorgen de laatste keer dat ik met het licht uit douchte.’

Pag. 133: ‘Pink Ribbon staat voor bewustwording en steunt het onderzoek naar borstkanker. Zeker in de maand oktober, waarin borstkanker centraal staat, zie je het lintje regelmatig. (...) Ik heb een aantal van de bekende lintjes aangeschaft en mijn collega’s verzocht deze te dragen. Dit verzoek maakte direct nogal wat discussie los. Zo wilde de één graag meewerken, was de ander niet op de hoogte van de betekenis van het lintje en er waren er zelfs enkelen die resoluut weigerden. (...) Uit angst voor de reacties van anderen.’ (...) Het hele experiment heeft precies één dag geduurd. Na één dag wilden de meeste collega’s weer terug naar ‘normaal’ en verdwenen de lintjes onder in ieders bureaulade.’

Recensie: Mirjam van der Spelde

(http://www.deweekkrant.nl/files/pdfarchief/SD1/20090527/SD1_SD1-1-35_090527_1.pdf): (...) Toch wijkt de vorm af van de traditionele dagboekstijl. Elke tekst is getiteld. “De onderwerpen die ik aansnijdt, zijn voor mij alle een proces geweest”, vertelt Femke daarover. “Eigenlijk zijn het meer columns. De data zijn minder belangrijk. (...) Door mijn verhaal op deze manier te presenteren kon ik voor mijzelf mijn emoties relativieren.” Op een heldere manier wordt de lezer geïntroduceerd in de wervelstorm die deel uitmaakt van Femkes leven. Haar emoties zijn meeslepend, maar toch toegankelijk opgeschreven. Openhartig schrijft ze niet alleen over chemotherapie, het gemis van haar moeder en de moeilijke gesprekken met haar dochter, maar ook over het dagelijks leven dat verdergaat: het slikken van uiterst gore pillen, een reisje naar Parijs, het plan om een bimbopruik te nemen en de geboorte van haar zoon. Typerend hierbij is de mix van filosofieën, nuchterheid en humor. Ook de houding tegenover borstkanker wordt openhartig in het boek besproken. (...)’

hoofredacteur

(http://www.edacteur.com/content/pages/ad_category/20000000/10000148/?start=10): ‘Gezondgeschuffeld’ is haar gebruikersnaam op www.edacteur.com. Tot ons genoegen heeft ze het spreekwoord ‘wie schrijft die blijft’ letterlijk genomen. De afgelopen jaren heeft ze, trouw, haar ervaringen opgeschreven en deze nu in een prachtig boek.(...) ‘